

DECH LESA

Prošedivělý, vyhublý muž se opřel o zeď nízkého stavení, choulícího se pod skalním převisem. Lenivý kouř stoupal z komína a rozptyloval se v okolním stromoví Umbalského pralesa. Zapadající slunce natáhlo stíny a zalilo zlatavým purpurem hluboký les, přeťatý pěšinou. Vydupaný, napůl zarostlý pás končil u pevných vrat neforemného domku, jehož zadní stěnu tvořila mohutná skála.

Muž si opřel kratší, špinavě bílou a bohatě vyřezávanou hůl o lavici, na níž seděl, lapaje poslední kousky světla svou zarostlou tvář. Sešíváné šaty hovořily o svém nositeli v rytmu úderů sekery, ale v ostrém kontrastu k tomu z krátkých rukávů vyčnívaly tenké ruce, svaly takřka nepoznamenané. V šatu dřevorubce, jako by se skrýval nějaký písař.

S krátkým povzdechem vstal a opřel se o svou hůl. Pak se pár kroky protáhl, u křoví na okraji mýtiny před domkem se zastavil a naposled pohlédl k nebi.

Pak s holí náhle sekl, až se vršek keře zřítil dolů. Většina hole mu zůstala v druhé ruce, coby pochva a tenká čepel zachytila jakýsi zbloudilý sluneční paprsek.

„Tak vylez, lumpe jeden,“ dobromyslně prohodil hlubokým, chraplavým hlasem, dalším nesourodým prvkem v jeho osobě.

Děvčátko, ani ne desetileté vylekaně vylezlo zpod zříceného vršku. Bázlivě zamrkalo a polklo.

„Dobrej podvečír, starej pane...já sem tu...jahodí, vědí?...“ umlkla pod přísným pohledem hlubokých, zapadlých očí.

„Žádný jahodí tu neroste a ty to moc dobře víš, Moire z Umbaly. Jsi dost daleko od máminy sukně.“

Pak se mrštně natáhl kupředu a jeho tenká paže chytila zátylek malé narušitelky.

„Co bys tomu řekla, kdybych tě odtáhl do lesa a uvázal tě do tmy? He?“

Holčína se ošila a vytrhla se nevázně míněnému sevření.

„To určitě...šak já se nebojím, nákýho lesa. Ale pak bych to mohla říct a táta říkal, že by si u vás, starej pane, výběřčí daní přišel na svý. Kdyby věd'ál, kde vás najít.“

Muž povytáhl obočí a v dobrém rozmaru šťouchl děvče koncem krytu čepele do hrudníku.

„I ty jedna udavačko a vyděračko. Se mi pozdává, že by ti lekce opravdu nezaškodila.“

Holčína se drze napřímila a prohodila.

„Tak mi ji daj, ale pak mě naučíte, jak lovit...jako vy.“ A pokynula špinavou rukou k úhledně pověšené řadě bažantů a zajíců na stěně domku. „Se aspoň dostanu na pravou cestu, ne? Budu konečně dělat nákou užitečnou věc.“

Starý lovec se neubráníl pousmání.

„Dobře, ať mě lesní duch vezme, jestli se mi tvůj hadí jazýček nelíbí. Upaluj domů a řekni mámě, že se zítra zastavím s těmi bažanty, jak mě prosila. Pak půjdeš se mnou a ledaco tě naučím. Domluveno, mladá dámo?“

Děvče vyloudilo na své tváři prapodivný výraz, jak se střetla radost s uraženou pýchou v krutém souboji.

„Domluvino! Ale šprt'ouchlata si dělejte ze svý babičky. Nejsem žádná mladá dáma a vy to moc dobře víte!“

„Ech, omlouvám se, lovče-učedníku! Lepší?“

„Jo! To teda jo!“ vyrazila radostně Moire a zmizela, jen se větvě zazmítaly. Lovec se pousmál a zamířil do domku.

„Tak ne, uvolni se a na chvíli zavři oči...sama dýchej...ale naslouchej dechu lesa...no? Tak co?“ naklonil se šedivý vous mistra lovce ke svému pubertálnímu svěřenci.

Uhry posetá tvář plavovlasé dívčiny zrudla soustředěním. Pak natáhla paži a vyhrkla. „Tam! Tam je!“

Lovec se napřímil a do hluku lámaných větviček za prchající vysokou suše prohodil.

„To bylo nadějně, ale pro příště...“, pohlédl do modrých očí své učednice, „základem je nalezenou zvěř nevyplašit.“

Malá zarazila pohled do země a zašklebila se. Naštvaně nakopla šišku.

„No nic, ale máš cit a to je moc důležité. Zbytek je už jen...hm, zábava. Tak pojď, zábavy bylo dost, teď nám ulovíš večeri...No, pohyb Moire!“

Moire pohlédla na zapadající slunce, jeden z mnoha západů strávených s mistrem lovcím Whisperem za posledních pět let a s povzdechem vyběhla za rychle pochodujícím učitelem.

Moire si přehodila dlouhý cop přes rameno a zavřela oči. Ruka s lukem setrvala v klidu, s nezaloženým šípem volně v dlani.

Tiše se usmála a založila střelu. Pomalu natáhla tětivu. Oči stále zavřené, věnovala pozornost Mistrovu šepotu.

„Strom, keř, kámen...to je nic, jen stín v pravém poledni, slabý a krátký. Ty, cíl a střela...spjati osudem v této hodině smrti...to jsou jediné skutečné věci v celém jsoucnu...cítíš ho? Buch buch...to je jeho srdce...a on slyší tvé...jen o tom ještě neví...teď jste celek, obraz v rámu...a ty tam teď přidej ještě jednu maličkost...vlož šíp mezi vás...tak...jeden celek, spjati..cítíš to?“

„Ano Místře...cítím.“ A chlad šípu vypálil cejch do jejích pocitů. Pomalu otevřela oči...skoro ho viděla...jelena za silným křovím a kmeny stromů...spjati smrtí...plynule pohnula paží...jelen se rozběhl, snad vycítil nebezpečí...vše kolem se rozplynulo a ona cítila jeho rytmus.

Ještě kousek nechala doklouzat paži a pak uvolnila ledový, pálicí šíp.

Střela se mihla prostorem a zmizela v neprůhledné zvěti křovisek a kmenů.

Zvířecí výkřik prořal les.

Moire sklonila luk a pohlédla do země, jako vždy v tomto okamžiku, v bázni před chladivou perutí smrti, cítící její bezhlesý let od umírajícího zvířete.

Whisper vedle ní vážně pokýval hlavou a zašeptal.

„Smrt, malá...to je něco většího než dohlédneme...je to brána i nenasytná tlama...je to jeden z břehů řeky bytí.“

Po straně pohlédl na svou svěřenku.

„Lidé si ji oškliví...ale musíš pohlédnout do umrlčí masky a zahlédnout krásu černých zahrad za bělavými kostmi...je tam víc, než se zdá...je tam celý další svět.“

Moire polkla a zakoktala se, začala znova.

„Pořád to ještě úplně nechápu Mistře.“

„To bys byla geniální, nebo zrůda...ani o jedno nemám zájem...to pochopení, skutečné pochopení přijde až s věkem.“ Poplácal ji po rameni, i když s tím měl trochu potíže. Moire byla velmi vysoká, spolu se svým bratrem dvojčetem známí jako nejvyšší výlupci v širém kraji.

„Zatím jen poslouchej a pamatuj si. Pojď, ještě něco stihneme, než padne noc. Dnes musím na hřbitov, připravit hrob pro starého Dracuse. Pomůžeš mi.“

„Jak si přeješ Mistře.“

„Jsi dobrá učednice, nejlepší co jsem měl.“

„A kolik jich bylo, nikoho takového neznám.“

„Ech...to bylo...no dávno. Dosti o tom. Pojďme!“

